

35 באתערותא דלעילא ("איש מזריע תחלה"³⁰). וכמאמר
 36 רז"ל³¹: גדולים מעשה צדיקים (עבודה דכנסת ישראל)
 37 יותר ממעשה שמים וארץ (מעשה הקב"ה).
 38 וזהו הקישור שבין תחלת הסדרה (המעלה
 39 שב"אשה מזרעת") וסופה (הכרעתו של רבה בר
 40 נחמני²⁸):
 41 על דרך ההלכה שאין משגיחין בבת קול ותורה לא
 42 בשמים - אין לפסוק הדין שטהור מפני שקודשא בריך
 43 הוא אומר טהור, ולכן פוסק הרמב"ם³² שטמא, וזהו
 44 שאמרו דנוכח רבה כו' שהוא יחיד בנגעים כו' - וכי
 45 הוא יחיד יותר מקודשא בריך הוא,
 46 אלא - שתורה ניתנה למטה דוקא והקב"ה חייך
 47 ואמר נצחוני בני³³ ולכן רבה דלמטה³⁴ נוכח ואמר³⁵
 48 שטהור.
 49 ועל דרך זה בפנימיות הענינים: תורתו של רבה
 50 ואמירתו "טהור טהור" ("מעשה צדיקים" - "אשה
 51 מזרעת") גדולה יותר כביכול ממה שהקב"ה אמר טהור
 52 ("איש מזריע") ואמירתו של רבה (שהמשיכה מבחינת
 53 "יחיד") - היא שהכריעה את דעת המתיבתא דרקייעא.
 54 וכמו שהיתרון בענין "אשה מזרעת תחלה"
 55 (כפשוטו) הוא - "יולדת זכר", שמעלת הזכר היא שיש
 56 לו דעת חזקה שאינה משתנית, מה שאין כן נשים
 57 דעתן קלות³⁶;
 58 על-דרך-זה הוא בנדון-דין: בזה שהקב"ה אמר
 59 טהור - לא נשללה האפשרות שיחלקו על זה
 60 במתיבתא דרקייעא. ואם כן נמצא, שבבחי' ה"טהרה"
 61 שנמשכה מצד הקב"ה - "איש מזריע (תחלה)" - שייך
 62 בה "שינויים" כביכול. מה שאין כן זה שרבה אמר
 63 "טהור טהור", היינו בבחינת ה"טהרה" שנמשכה על

1 ה"מתיבתא דרקייעא", כי להיות שהיה מבחינת "יחיד",
 2 לכן המשיך בחינה זו גם בעולמות (ובשכל שבהם) -
 3 והוא על-דרך פסק-דין [של] רב²⁵ שכששאלוהו הטעם
 4 שתק (ולא הסבירו באותיות דהשגה) אבל לא חזר בו
 5 מפסק דין זה²⁶.
 6 [וזהו מה שרבה היה "יחיד בנגעים" - שאצל רבה
 7 האיר בחינת "יחיד" (לא רק בעולמות סתם, אלא) גם
 8 בהענין ד"נגעים"].
 9 ועל פי זה יובן זה שהקב"ה אמר "טהור" (פעם
 10 אחת) מה שאין כן רבה אמר "טהור טהור" (שתי
 11 פעמים) - כי מה שהקב"ה אמר "טהור" הרי זה (רק)
 12 ענין הטהרה שמצד בחינת האור שלמעלה מעולמות -
 13 ולכן "טהור" פעם אחת; מה שאין כן ההכרעה דרבה
 14 היא שגם מצד העולמות הוא "טהור" - ולכן אמר
 15 "טהור טהור" שתי פעמים: "טהור" מצד בחינת האור
 16 שלמעלה מעולמות, ו"טהור" מצד העולמות.
 17 ז. והנה דין זה ש"ספק (אם בהרת קדמה או שער
 18 לבן קדם) טהור", נלמד (כנ"ל בתחלת השיחה)
 19 מהכתוב "לטהרו או לטמאו" שבסוף פרשתנו.
 20 ועל פי הכלל "נעוץ סופן בתחלתן ותחלתן
 21 בסופן"²⁷ - יש לקשר ענין הנ"ל (הכרעתו של רבה בר
 22 נחמני²⁸) עם מה שכתוב בתחלת פרשתנו "אשה כי
 23 תזריע וילדה זכר", שממנו למדו רז"ל²⁹: "אשה
 24 מזרעת תחלה יולדת זכר (איש מזריע תחלה יולדת
 25 נקבה)".
 26 והביאור בזה:

27 כל הענינים הגשמיים משתלשלים הם מענינם
 28 (ושרשם) ברוחניות. ובנוגע לענין זה: זה שבאיש
 29 ואשה, (כפשוטו) יש יתרון ומעלה ב"אשה מזרעת
 30 תחלה" (על "איש מזריע תחלה") אשר דוקא אז -
 31 "יולדת זכר", הרי זה לפי שכן הוא ב"איש" ו"אשה"
 32 הרוחניים, כביכול - הקב"ה וכנסת ישראל. זאת
 33 אומרת שיש יתרון ומעלה בעבודה דכנס"י ("אשה
 34 מזרעת תחלה"), על המשכת אלקות שנמשכת

30 ראה לקו"ת פרשתנו כ, א ואילך. וראה גם לקו"ת ויקרא ב,
 ג. ובכ"מ.
 31 כתובות ה, א - הובא באוה"ת פרשתנו (ע' ע') לענין המעלה
 ד"אשה מזרעת תחלה".
 32 הל' תומאת צרעת ספ"ב. ובכס"מ שם.
 33 ב"מ נט, ב.
 34 ואפילו להכס"מ דבשעת יציאת נשמה כו' - הרי כשאמר
 דרבה נוכח - לא נודע שיהי' בשעת יציאת נשמה.
 35 ראה ר"ש ספ"ד דנגעים. והנה בלקו"ת (שם) כתב דטהור
 משום דקוב"ה אומר טהור כו'.
 אבל שם הוא בא בנוגע להכרעה בפלוגתת התנאים ושעדיין לא
 הי' בזה פס"ד (ולכן ל"ק מנצחוני בני). כן י"ל שבלקו"ת עיקר ענינו
 לבאר ע"פ סוד, חכמת האמת. וככתבו לפני זה: רבה שהי' יחיד כו'
 מבחי' המקיף דחי' יחידה. ועפ"ז יומתק ג"כ מה שהקדים: ומ"מ
 באמת י"ל כו'. ואכ"מ.
 36 קדושין פ, ב. וש"נ.

25 ביצה ו, א לפי השיטות (נסמן בהערה לד"ה כי מנסה תש"ח
 ספ"ז) שלא חזר בו, נתבאר בד"ה כי מנסה שם ובכ"מ.
 26 ראה בלקו"ת שם (כד, ב) ובהנחות הר"פ שם (ע' קנו), שגם
 המתיבתא דרקייע ידעו (לאחרי שאמר הקב"ה) שהדין הוא שטהור,
 ורק שלא ידעו את טעם הדין ופירוש "מאן נוכח" הוא - שיבא
 להתאמת אצלם. . בהשגה (ספהמ"צ שם קד, א).
 27 ספר יצירה פ"א.
 28 ראה לקו"ת (שם כד, סע"ב ואילך) וספהמ"צ שם, שטעמו של
 רבה לטהר הוא מפסוק זה.
 29 נדה לא, א. וש"נ.